

Biografi

- Født i 1966, datter af forstkandidat Per Guldager og landskabsarkitekt Susanne Guldager.
- Boede som barn i en kortere periode i Zambia, men er ellers opvokset i Hillerød.
- Student fra Gentofte Statsskole i 1985.
- Siden cand. phil. i dansk fra Københavns Universitet i 1994.
- Elev på Forfatterskolen fra 1992 til 1994.
- Studieophold bl.a. i Zambia, Cuba, El Salvador, Nicaragua, Nordkorea.

1994: *Dagene skifter hænder*

Under din stjerne
er der kun vægten af ånde
og en vinternødvendighed som er min.

-

Jeg er et rum af menneske
du er ubærlig (smuk)
jeg er en hær af hænder
(som i ét nu
finder ind i hinanden
faldende mod en klippe)

-

Jeg er træet
og af dagens sidste time
ønsker jeg mig et digt
spundet i tusind tråde,
beboeligt og porøst.
Jeg ønsker mig digte som en ufuldstændig glasmosaik
der lyser af de blå nuancer over russiske stepper;
detaljens finesse som et svar og ikke.

1995: *Styrt*

1996: *Blank (skrevet på baggrund af faren død i togulykken i Sorø i 1988)*

1998: *Det grønne øje*

2001: *Ankomst Husumgade*

2002: *Rejsen til Kicdolqimikk*

2004: *København*

2005: *Kilimanjaro*

+ 15 børnebøger fra 2002-06

Genre

Minimalisme – ikke direkte følelestilkendegivelser, leg med synsvinkler, ex i »Blomster«

Novelle/novellekreds

Socialrealisme?

Fortælle måde

Filmisk

Til tider alvidende fortæller med skiftende synsvinkel – kan gå ind og ud af personerne

Kinesisk æske: fortællinger og anekdoter der lejrer ind i hinanden i en labyrintisk konstruktion, der giver afkald på en overordnet forklaringsmodel.

Det urbane og det tekstlige er i sammenhæng

Kronotop

- Det offentlige rums kronotop: der hvor vi alle må være til stede på en bestemt måde uanset, hvordan vores situation er.

- Byens rum er tilfældigt: nogle gange er der empati andre gange ikke.

- Livet i byen er modsætningsfuldt: det er både fragmentarisk og sammenhængsfuldt.

- Mange forskellige syn på samme ting

Symboler/ledemotiver

Nørreport station: her mødes alle på kryds og tværs – op og ned. Et sammenhængspunkt i byen. + Frederiksberg

Revner (21, 93)

Rolling Stones (*I can't get no – satisfaction*)

Glaskugle (som en skal (58) og som ituslået (112))

Rejsen

Pludselig, amourøs kontakt med bartenderske

Pandekager (62, 79)

Tænder

Indflyvning over Kbh + forskellige syn på Kbh

Fliser, hvide felter, strikkesøj (taber maske)

Stirrer

(Personer)

Temaer

Hvordan gebærder vi os i det offentlige rum?

Hvad betyder det, at vi strejfer hinanden på den måde i det offentlige rum?

Hvornår bør vi gribe ind, og hvornår bør vi ikke?

Forløb

1: Nørreport

(9)

Dreng uden tand

Bitten

2: Indbrud

(11)

Indbrud – smykker

Revner der måske skal spartles

3: Utterslev Mose

4: Sammenstødet

5: Pandekager

(8)

Heinz

6: Stengade

(1, 11)

Dreng uden tand

Niklas

7: En skilsmissehistorie

(1)

Nørreport

8: En bænk i tivoli

(5)

Heinz

9: Kysselæber

(1)

Bitten

10: Blomster

11: Glaskuglen

(2, 6)

Indbrud

Niklas

Citater

»Måske er det, fordi jeg ofte er i tvivl om, hvordan jeg skal handle i det offentlige rum. Skal jeg blande mig, hvis nogen falder om? Skal jeg gribe ind eller ringe til politiet, hvis jeg ser nogen, der bliver truet i S-toget? (...) Jeg er interesseret i, hvad det er for en fællesskabsfølelse, der kæder vores samfund sammen«

»I familien såvel som i samfundet virker det, som om vi kører i hver sit spor. Og der er en manglende lyst til at tage konfrontationerne. Jeg vil gerne vise, at måske er der nogle mønstre, der går igen. Så specielle er vi hver især ikke. Det er de samme ting, vi går og slås med.«

»Nørreport repræsenterer sådan en sprække i samfundet, hvor man møder en nødlidende, i dette tilfælde en dreng. Hvor er han dum! Hvorfor sidder han dér, kan han ikke bare gå? Det er en attitude, man i et eller andet omfang bliver nødt til at påtage sig, hvis man bor i en storby, for man kan jo heller ikke rende rundt og samle alle folk op.

Jeg synes, den »sprække« er blevet tydeligere. Da jeg voksede op, var der en mere udbredt fællesskabsfølelse, en fornemmelse af at vi hang sammen i det samme system, og den sammenhængslim er da gået noget i opløsning«

»Den moderne verden har også givet en masse muligheder. De gamle fællesskaber er ikke længere hellige: man kan fx gå fra sin familie. De gamle sammenhænge var også utroligt snærende.«